

Köszönet

Nem voltunk barátok. Utólag illetlenség lenne beállni a növekvő sorba. Mindig jól tudtunk együtt dolgozni, de amikor kollégák lettünk, ez már nem volt ilyen egyszerű. Ő gyanakvással figyelte megérkezésemet a Kincskereső szerkesztőségébe, én sértődötten nyugtáztam a gyanakvását.

Pedig fölöslegesen aggódott. Az ő személye volt az egyik legfontosabb érv Dlusztus Imre szemében, hogy fölállalja ezt az épp elsüllyedés előtt álló gyereklapot. Meg is mondta nekem, hogy ma Szegeden Baka Pista a Juhász Gyula.

Ezt azóta sokszor hallottam, még le is írtam, de akkor katartikus változásokat indított el bennem.

Életművét újraolvasva döbrentem rá, hogy megsértettem. Ha csak gondolatban is. A nagy költőt kisebb bűn megtagadni, mint elismerő vállonveregetéssel besorolni egy dicséretes alacsonyabb osztályba.

Azóta vezekeltem. Ha módom volt rá, leírtam, elmondtam: Baka István nagy költő. És igyekeztem megfelelően megindokolni véleményem. Elsősorban neki, hogy higgye el, nemcsak mondom, hanem tudom is.

Én mondtam el az első nekrológját. Szekszárdon, a könyvnapon új kötetéről beszéltem első hazája olvasóinak. Bár igyekeztem tapintatosan körülírni a lényegét, a szülőföldet újra felfedező Hány-versek üzenete világos: halálával igyekszik megbékélni bennük a költő. Előadásom után elém álltak Baka István szülei. Édesanyja csak sírt, apja fegyelmezetten megköszönte, amit a fiukról mondtam.

Amíg ezt írom, ők már a mindenfelől érkezőket fogadják. Megköszönik a részvétüket, azok pedig megpróbálják nekik megköszönni a fiukat, hogy élt.

Rigó Béla

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27. 7. p.)